

Vinovați de iubire

Manuscris

În zare plutește un nimb de speranță
Iar soarele-i vesel oglindindu-se-n ea.
Iubire și soare descuie orice poartă;
Sunt chei ce așteaptă „legate“ de ea...

Nu poate nici vremea nici glonțul ucide ființa
Renaște oriunde gândești mai puțin
Prin om e urcușul, prin om neputința,
Prin om vine lacrima dar și harul divin...

Eu zbor! Veniți cu mine?

E soarele așa de mare-n mine
Că nu mai pot pământului să îi jertfesc
Ofrandele păcatului, mai bine
Mă rup de tot ce-nseamnă omenesc

Și mă avânt spre zarea cea albastră
Cu aripa întinsă peste nor.
Trecând prin timp ca pasărea măiastră,
Eu zbor, eu zbor, eu zbor...!

Aștept

Mi-e candela mereu aprinsă
Pentru toți cei care au obosit.
Păstrez mereu masa întinsă
Am multe bunătați de oferit...

Nu-mi este inima nicicând prea ninsă
Eu sufletul nu mi-l simt obosit.
Aștept în prag cu mâna caldă, întinsă,
Pe toți aceia care n-au venit.

Încă-i aștept și nu sunt tristă
Că au întârziat din nou la cina mea;
E important și faptul că există
Atâția oameni, vină când or vrea...!

Dansul iubirii

Vino să-ți fiu, iubito, partener
La dans între pământ și cer
În lumea asta plină de mister
În care totul pare efemer!

Ne-om avânta la dans vioi
Uitând angoasele din noi
Vom trece peste griji, nevoi,
În ritmul vieții, amândoi.

Îmi lipsești

De ce te-ascunzi, iubito, de mine
În vorbe și mesteșugite întâmplări?
Nu crezi c-ar fi cu mult mai bine
Să împărțăm iubire și visări?

Eu te-aș ierta chiar de-mi greșești
Doar să rămâi alături de mine...
Iubitule, de-ai ști cât îmi lipsești
Și câte daruri am, păstrate, pentru tine!

Gânduri

De unde atâtea sălbatice gânduri
Îți tulbură mintea cu suflet cu tot?!
Eu știu că-i târziu dar trei rânduri
Mai poți să citești ca adesea, eu socot?

Pământu-i Pământ și de-aceea se-nvârte
Să care în spate și proști și deștepți.
Deci rabdă și tu, din iubire, mai multe
Chiar dacă știi la ce să te-aștepți.

Am pus printre rânduri albastre-n scrisoare
Tot ce-am furat ca să-ți facă plăcere
Am pus lacrimi, zâmbet și lună și soare
Și păsări, și fluturi, bucurii și durere...

Chiar nu mai poți, o clipă, iubirii trecute
Din oceanul visării, un strop să-i jertfești?
Nu-ți cer să-mi dai daruri, nu-ți cer lucruri multe
Îți cer ca scrisoarea acesta să-mi citești!

Mariana BENDOU